

ΙΩΝΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΣΜΥΡΝΗ, τῇ 14 Δεκεμβρίου, 1851.

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ.

(Συνέχεια Ἀριθ. 25.)

Μεταβαίνω ἤδη εἰς ἀνικείμενον ἀξιολογώτερον, τὸ πολιτικόν, ἢ ἠθικόν πνεῦμα, συνιστάμενον εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς τε ἰδίας διαγωγῆς καὶ τῆς τῶν ἄλλων. Ὅπως δὲ ἰσοσταθμίσωμεν ἐπὶ τοῦ ἀνικειμένου τούτου τὰ πλεονεκτήματα, ἢ μὴ, τῶν δύο φύλων, πρέπει πρῶτον νὰ διακρίνωμεν τὴν χρῆσιν τοῦ πνεύματος τούτου πρὸς τε τὴν κοινωνίαν καὶ πρὸς τὸ κυβερνᾶν.

Ἐνὸς τῆς κοινωνίας αἱ γυναῖκες, ἀπαύστως ἐνασχολούμεναι εἰς τὸ παρατηρεῖν διὰ τὸ διπλοῦν συμφέρον τοῦ νὰ ἐκτείνωσιν ἅμα καὶ διατηρῶσι τὸ κράτος αὐτῶν, ἔπεται νὰ γνωρίζωσιν ἐντελῶς τοὺς ἀνθρώπους. Εἰς τὰς διαφορὰς κοινωνικὰς ὑποθέσεις γινώσκουσιν αὐταὶ τὰ ἐκ μικρῶν παθῶν μεγάλα ἀποτελέσματα, καὶ διὰ τῶν λεπτομερῶν τούτων γνώσεων ἄγουσι καὶ φεροῦσι τοὺς ἄνδρας· ἀπ' ἐναντίας οἱ ἄνδρες, ὀρμητικοὶ ὄντες καὶ ἐλεύθεροι, ἀναπληροῦντες δὲ τὴν ἐπιδεξιότητα διὰ τῆς ἰσχύος, καὶ ἐπομένως ὀλιγωτέραν ἔχοντας χρῆσιν τοῦ παρατηρεῖν δι' ὁλοκλήρον κατέχουσι τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν μικρῶν ἠθικῶν γνώσεων, ὧν ἡ ἐφαρμογὴ κατὰ πᾶσαν στιγμήν παρίσταται. Ἐπεται λοιπὸν ἐκ τούτου, ὅτι τῶν ἀνδρῶν οἱ ὑπολογισμοί, ὡς πρὸς τὴν κοινωνίαν, εἶναι ὀλιγώτερον ταχεῖς καὶ ἀσφαλεῖς παρὰ τοὺς τῶν γυναικῶν.

Ὅταν ὁμως ἔλθωμεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῶν ἐθνῶν, ἐδῶ πλέον δὲν κυβερνῶνται οἱ ἄνθρωποι διὰ τῶν παθῶν, οὔτε τὰ ἐλάχιστα

ἐλαττήρια καθίστανται μεγάλα μέσα· ἀλλὰ διὰ θεωριῶν μεγάλων, διὰ τῆς ἐκλογῆς ἀρχῶν, πρὸ πάντων δὲ διὰ τῆς διακρίσεως καὶ χρήσεως τῶν προτερημάτων, ἐπιτυγχάνει τις τοῦ σκοποῦ. Οὕτως ἐν μὲν τῇ κοινωνίᾳ, τέχνη τοῦ διοικεῖν εἶναι τὸ κολακεῦν τοὺς χαρακτήρας, ἐν δὲ τῷ Κυβερνᾶν εἶναι σχεδὸν πάντοτε τὸ πολεμεῖν αὐτοὺς· καὶ ἡ γνῶσις αὐτῆς τῶν ἀνθρώπων, ἢ τόσον ἀναγκαία καὶ εἰς τὰς δύο, εἶναι πάντῃ διάφορος. Καθότι εἰς μὲν τὴν πρώτην, ἡ γυνὴ πρέπει ν' ἀναζητήσῃ τὰς ἀδυναμίας καὶ τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἐξόχου ἀνδρός, ὅπως ἐξ αὐτῶν ὠφεληθῇ· εἰς δὲ τὴν δευτέραν ὁ πολιτικὸς ἀνὴρ πρέπει ν' ἀνεύρῃ τὸν ἐξοχὸν ἄνδρα εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ μηδενὸς ἐτι ὄντα.

Ἐὰν δὲ συγκρίνωμεν τὰ δύο φύλα καὶ ὡς πρὸς τὰς ἀρετὰς, εὐρίσκομεν ἄλλας ἀναλογίας καὶ ἄλλας σχέσεις. Ἀπὸ τὴν πείραν καὶ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν μαθάνομεν ὅτι πανιοῦ καὶ πάντοτε αἱ γυναῖκες ἔχουσιν εἰς μεγαλῆτερον βαθμὸν τὰς θεωρητικὰς ἀρετὰς παρὰ οἱ ἄνδρες. Στενοχωροῦμεναι πανταχόθεν καὶ μὴ δυνάμεναι νὰ ἐκχύσωσι τὰ αἰσθηματὰ τῆς καρδίας αὐτῶν μήτε εἰς τὴν τῶν ἀνδρῶν, διὰ τὴν βεβιασμένην θέσιν τοῦ γυναικείου φύλου, μήτε εἰς τὴν καρδίαν γυναικὸς ἄλλης, διὰ τινὰ αἰώνιαν ἀντιζηλίαν, ἐξομολογοῦνται τὰς εὐφροσύνας αὐτῶν καὶ τὰς λύπας ἐνώπιον τοῦ Ὑπερίσπου Ὀντος. Τῶν γυναικῶν ἡ θρησκεία, τρυφερωτέρα, ὡς καὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν, σιγρίζεται εἰς τὴν πράξιν, ἢ δὲ τῶν ἀνδρῶν, εἰς ἀρχὰς μᾶλλον.

Τὰς θεωρητικὰς ἀρετὰς ἀκολουθοῦσιν αἱ οἰκιακαί. Καὶ ἐνταῦθα δὲ βλέπομεν τὴν ὑπε-

ροχήν τῶν γυναικῶν. Τοῦλάχιστον χρεω-
στοῦν αὐταὶ νὰ ὑπερέχωσι τῶν ἀνδρῶν κα-
τὰ τοῦτο, καθ' ὅσον ἡ ἀρετὴ εἶναι μᾶλλον εἰς
αὐτὰς ἀναγκαία. Ὡς θυγάτηρ, ὡς σύζυγος,
ὡς μήτηρ θεωρουμένη ἡ γυνὴ ἔχει καθήκον-
τα νὰ ἐκπληρώσῃ. Αἱ ἡδοναὶ αὐτῆς πρέ-
πει ν' ἀπορρώσῃ ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀρεῶν,
καὶ τὰ ἡδύτερα δι' αὐτὴν θεάματα πρέπει νὰ
ῆναι ἡ οἰκογένεια.

Μέλλοντες ἤδη νὰ συγκρίνωμεν τὰ δύο
φύλα καὶ ὡς πρὸς τὰς ἀρετάς, περὶ μὲν τοῦ
ἔρωτος λέγομεν τοῦτο μόνον, διὸ ποτὲ σχε-
δὸν ἀπιστία μεταξὺ συζύγων δὲν ἔλαβεν ἀρ-
χήν ἀπὸ τῆς γυναικός. Περὶ τῆς φιλίας ὁ-
μως δι' ὅσους πολλοὶ, διὸ ἡ φιλαρέσκεια,
αἰσθημα κοῦφον καὶ μᾶλλον μάταιον, ἢ τρυ-
φερὸν ἀποξηραίνει τὴν ψυχὴν, πνίγουσα κα-
τὰ μέρος καὶ τὴν εὐαισθησίαν αὐτὴν. Κατ'
ἐξοχὴν μάλιστα αἱ γυναῖκες τῶν μεγάλων πύ-
λεων, αἰποτε κολακευόμεναι καὶ συνειθισμέ-
ναι εἰς τὴν γλυκύτεραν τῶν ἐξουσιῶν, δὲν δύ-
ναι νὰ ἐνδώσωσιν εἰς τὰς καθημερινὰς
θυσιᾶς καὶ τὴν εὐτυχὴ ἐκείνην ἰσότητά, τὰ
ὁποῖα ἡ φιλία ἐπιβάλλει. Ἡ φιλία, ἔνωσις
ἀγία καὶ ἱερὰ, εἶναι σορὰ καὶ σεβασμία· καὶ
ὁ θέλων νὰ ἐκπληροῖ τὰ καθήκοντα αὐτῆς,
πρέπει νὰ ῆναι ἄξιος τοῦ λέγειν καὶ ἀκοῦειν
τὴν ἀνδρικήν τῆς ἀληθείας γλῶτταν· ἡ φιλία
εἶναι αἰσθημα μεταβάλλον εἰς μίαν δύο θελή-
σεις, καὶ ἐπιβάλλον τὸν αὐτὸν βίον εἰς δύο
ὑπάρξεις. Ἀλλ' ἄς ἴδωμεν, ἂν ἡ γυνή, ἀνώ-
μαλον ἔχουσα τὸν χαρακτῆρα, καὶ τὰ πάθη
εὐκίνητα πάντοτε καὶ ποικίλα, πρὸ δὲ πάν-
των περιοριζομένη ὑπὸ τῶν νόμων καὶ τῆς
κοινῆς γνώμης εἰς πᾶν αὐτῆς κίνημα, καὶ ἀ-
φωσιωμένη εἰς τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ οἰκιακοῦ
βίου διὰ τὴν φυσικὴν αὐτῆς ἀσθενεῖαν καὶ
τρυφερότητα, ἂν λέγω, κ' γυνή, οὕτως ἔχουσα,
δύναται νὰ ἔχῃ ἱκανὴν ψυχῆς ἐνέργειαν, καὶ
βαθύτητα πνεύματος, καὶ χαρακτῆρος σταθε-
ρότητα καὶ τὸ θάρρος ἐκεῖνο, τὸ μὴ διστά-
ζον ἀπέναντι τῶν θυσιῶν καὶ τῶν κινδύνων,
προσόντα ἀπαιτούμενα πρὸς συντήρησιν τῆς
φιλίας. Ἐκ τῶν διαφόρων λοιπὸν ἀντιρρή-
σεων ὑπὲρ καὶ κατὰ συνάγεται, ὅτι ἡ φιλία
εἰς τὰς γυναῖκας εἶναι σπανία· ἀλλ' ὅταν
εὐρεθῇ, εἶναι πλήρης τρυφερότητος καὶ χά-
ριτος· ἐπεὶ δὲ ἡ ποτὲ δὲν διαφεύγει τὴν εὐαι-
σθητον αὐτῶν ψυχὴν, ἥτις μαντεύει τὴν σι-
γῶσαν φιλίαν, ἐνθαρρύνει τὴν δειλὴν καὶ
παρηγορεῖ τὴν πάσχουσαν. Ὅθεν, εἴαν εἰς
τὰς μεγάλας τοῦ βίου περιστάσεις εὐκαταῖον
ῆναι νὰ ἔχῃ τις φίλον ἄνδρα, διὰ τὴν καθη-
μερινὴν ὁμως αὐδαιμονίαν προτιμωτέρα γυνὴ
φίλη.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΠΕΡΙ ΨΥΧΙΚΗΣ ΑΤΑΡΑΞΙΑΣ.

Πολλοὶ ἄνθρωποι διαμείουν ἀφωσιωμένοι
εἰς ἐπάγγελμα τι τῆς ἐκλογῆς τῶν ταράσσον-
ται ὅμως πολλάκις ἄνευ ἀποχωρῶντος λόγου,
παρατηροῦντες ἄλλους προβιβαζομένους καὶ
τιμωμένους, ἐνῶ, ὡς αὐτοὶ εὐχαρίζονται, εἶναι
ὑποδέξεσθαι αὐτῶν κατὰ τὰς φυσικὰς καὶ
ἡθικὰς ἀρεὰς· ταράσσονται διότι αὐτοὶ δη-
θεν παραβλεπονται καὶ ἐπαξίως δὲν ἐκτιμῶν-
ται. Ἐκ τοῦτου λοιπὸν γεννᾶται, ὡς ἐπὶ τὸ
πλεῖστον ἡ τῆς ψυχῆς τῶν ταραχῆ, αὐτὸς ὁ
καταβιβρώσκων τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου
σάραξ. Παρ. χάριν, ὁ μὲν εἶναι ἄριστος ζω-
γράφος, ἱατρός ἐπιστήμων, πεπαιδευμένος κάλ-
λις κατὰ τὸ εἶδος τοῦ ἐπαγγέλματός του,
πλὴν ἡ μειριφροσύνη του, ἡ ἡθικὴ αὐτῆς ἀρε-
τῆς, καταξάινει αὐτὸν πολλάκις ἄσημον ἢ ὀλί-
γον ἐπίσημον, ὁ δὲ ἄλλος ἢ ἄλλοι, μολονότι
κατώτεροι αὐτοῦ, τολμηροὶ ὅμως καὶ καυχη-
ματῖαι ἀμαυρόνουσι τὴν ἀρετὴν του, καὶ πολ-
λάκις ἀρπάζουσι τρόπον τινὰ τὸ βραβεῖον
καὶ τὰς ἀνταμοιβὰς τῆς κοινῆς ὑπολήψεως
καὶ δόξης.

Πολλοὶ διήνυσαν τὴν νεότητά των εἰς τὸ
ζάδιον τῆς παιδείας καὶ ἔγειναν ἄξιοι νὰ κα-
θέξουν τὰς λαμπροτέρας πολιτικὰς καὶ στρα-
τιωτικὰς τῆς πατρίδος των θέσεις, μετριο-
φρονεῖντες ὅμως καὶ τοὺς ἡθικοὺς τῆς κοινω-
νίας θεσμοὺς θέλοντες νὰ διατηρήσωσιν
ἀπροσβλήτους, ἔμειναν ὁπίσω ἀμαθῶν καὶ
ἀναξίων· ἐκ τοῦτου δικαίως ταράσσονται καὶ
ἡ ψυχικὴ τῶν ταραχῆ ζημιαίως δύναται νὰ
κρυφθῇ ἀπὸ τὰ ὅματα τῶν ἄλλων. Τὸ ἴδιον
πάσχουν καὶ ὅσοι δὲν ἀπέκησαν παιδείαν
γραμματίων, εὐχαρίζονται ὅτι δὲν τιμῶνται
ἐπαξίως ὑπὸ τῶν γραμματισμένων, καθὼς καὶ
πολλοὶ αὐτῶν ὅτι δὲν τιμῶνται ὑπὸ τῶν ἀπαι-
δεύτων, μολονότι καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ εἶναι
δυνατὸν νὰ τιμηθῶσιν, ἄλλοι δὲ, καὶ οὗτοι
εἶναι οἱ περισσότεροι, πιστεύουν ἀδιστακτικῶς
ὅτι, ἂν δὲν ἀποκινήσωσι χρυσὸν καὶ ἀργύριον,
εἶναι ἄθλιοι· πεῖθονται ὅτι ἡ εὐδαιμονία εἰς
αὐτὰ τὰ δύο μέταλλα μόνον εἶναι προσκεκολ-
λημένη· δὲν παρατηροῦν, ὅτι πολλάκις τὸ
ἀγαπητὸν τοῦτο χρυσοῦν καὶ ἀργυροῦν χῶμα
κατέσχεψε πολλοὺς, ἀπ' ἄλλων δὲ ἀφῆρεσε τὴν
πραγματικὴν των εὐδαιμονίαν, τὸ αἰσθημα
τοῦτο τοσοῦτον πολὺ ἰσχύει εἰς τοὺς ἀνθρώπους
τούτους, ὥστε τοῖς εἶναι δύσκολον νὰ τὸ μετα-
βάλουν ἢ τροποποιήσουν· φαίνεται ὅτι ὁ κό-
σμος δι' αὐτοὺς τοιοῦτος ἐπλάσθη· τὰ ὅρα
τῶν τοιοῦτων εἶναι τὸ παρελθόν καὶ τὸ μέλλον.